

Og da jeg spiste av frukten, fylte den min sjel med overmåte stor glede.»

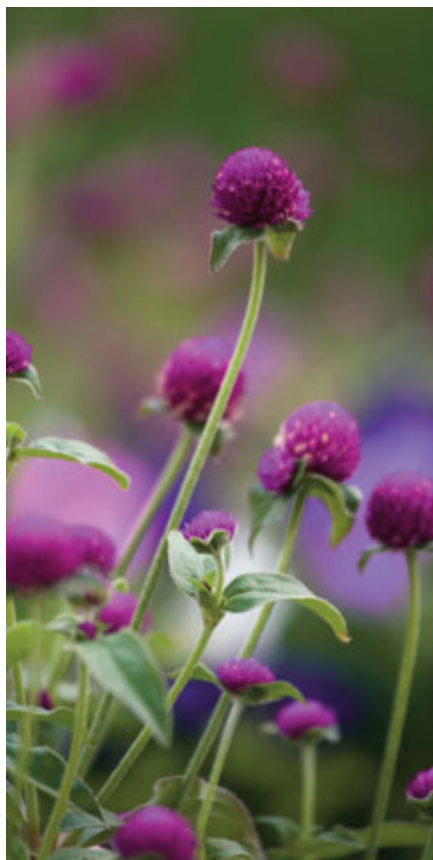
Kjære brødre og søstre, hold dere sterke og ta gode valg som vil la dere spise av frukten på livets tre. Hvis dere av en eller annen grunn har feilet og vandret bort fra stien, er vår hånd utrakt, og vi sier til dere: «Kom. Det finnes håp. Vi er glad i deg og vil hjelpe deg å være lykkelig.»

Vår himmelske Fader elsker oss så høyt at han har gitt sin enbårne Sønn Jesus Kristus.

Jesus Kristus elsker oss så høyt at han ga sitt liv for å sone for våre synder!

Hva er vi villige til å gi for å bli rene og motta denne gleden?

Om disse sannheter bærer jeg vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Mervyn B. Arnold

i De sytti

Hva har du gjort med mitt navn?

Én dag må vi alle avlegge regnskap for vår Frelser Jesus Kristus for hva vi har gjort med hans navn.

Da president George Albert Smith var ung, viste hans avdøde bestefar George A. Smith seg for ham i en drøm og sa: «Jeg vil gjerne vite hva du har gjort med mitt navn.» President Smith svarte: «Jeg har aldri gjort noe med ditt navn som du trenger å skamme deg over.»¹

Hver uke når vi tar del i nadverden, inngår vi pakt og lover at vi er villige til å påta oss Kristi navn, alltid minnes ham og holde hans bud. Hvis vi er villige til å gjøre det, er vi lovet en fantastisk velsignelse – at hans Ånd alltid vil være hos oss.²

Slik president George Albert Smith måtte fortelle bestefaren hva han hadde gjort med navnet hans, må vi alle en dag avlegge regnskap for vår Frelser Jesus Kristus for alt vi har gjort med hans navn.

Betydningen av å ha et godt navn omtales i Ordspråkene, hvor vi leser: «Et godt navn er mer verd enn stor rikdom. Å være avholdt er bedre enn sølv og gull,»³ og «Den rettferdiges [navn] lever i velsignelse.»⁴

Da jeg grunnet på disse skriftstedene og betydningen av å ha et godt navn, kom en strøm av minner til mitt sinn om det gode navn og den arv

mine foreldre har gitt mine fire brødre, mine to søstre og meg. Mine foreldre hadde ikke verdens rikdom, heller ikke hadde de sølv eller gull. Ni av oss bodde i et hjem med to soverom og ett bad, og en innebygget bakre veranda hvor mine søstre sov. Da mine foreldre gikk bort, møttes mine brødre og søstre og jeg for å dele deres jordiske eiendeler, som ikke var mange. Min mor etterlot seg noen få kjoler, noen brukte møbler og noen få andre personlige eiendeler. Min far etterlot seg litt snekkerverktøy, noen gamle jaktrifler og lite annet. Det eneste som hadde noen pengeverdi, var en beskjeden bolig og en liten sparekonto.

Sammen gråt vi åpenlyst og var takknemlige, for vi visste at de hadde gitt oss noe som var langt mer verdifullt enn sølv eller gull. De hadde gitt oss sin kjærlighet og sin tid. De hadde ofte båret vitnesbyrd om evangeliets sannhet, noe vi nå kan lese om i deres dyrebare dagbøker. Ikke så mye med ord, men mer ved sitt eksempel, hadde de lært oss å arbeide hardt, være ærlige og betale full tiende. De ga oss også et ønske om å ta utdanning, reise på misjon

og, viktigst av alt, finne en evig led-sager, gifte oss i templet og holde ut til enden. De ga oss i sannhet en arv i form av et godt navn, som vi vil være evig takknemlige for.

Da den avholdte profeten Helaman og hans hustru ble velsignet med to sønner, kalte de dem Lehi og Nephi. Helaman fortalte sine sønner hvorfor de ble oppkalt etter to av sine forfedre som hadde levd på jorden nesten 600 år før de ble født. Han sa:

«Se, jeg har gitt dere de samme navn som våre første foreldre [Lehi og Nephi] ... , og dette har jeg gjort for at dere, når dere minnes deres egne navn, ... kan huske *deres gjerninger*, og når dere husker *deres gjerninger*, kan vite at det er sagt og også skrevet at de var gode.

Derfor, mine sønner, vil jeg dere skal gjøre det som er godt, *så det kan bli sagt og også skrevet om dere slik det er blitt sagt og skrevet om dem*,

*... så dere kan få det evige livs kostelige gave.»*⁵

Brødre og søstre, hvordan vil deres navn bli husket om 600 år?

Da Moroni snakket om hvordan vi kan påta oss Kristi navn og slik beskytte vårt gode navn, sa han:

«Og videre ber jeg dere innstendig

om å *komme til Kristus* og gripe *enhver god gave* og ikke *røre ved den onde gave eller ved det som er urent*. ...

Ja, *kom til Kristus* og bli fullkom-mengjort i ham, og nekt dere all ugudelighet.»⁶

I det inspirerte heftet *Til styrke for ungdom* leser vi: «Handlefrihet er et gudgitt, evig prinsipp som innebærer ansvar for de valgene vi tar. Selv om [vi] har frihet til selv å velge, kan [vi] ikke fritt velge konsekvensene av [våre] handlinger. Når [vi] gjør et valg, vil [vi] høste konsekvensene av dette valget.»⁷

Kort tid etter at min kjæreste Devonna og jeg giftet oss, fortalte hun hvordan hun i sin ungdom lærte den viktige leksen at vi er frie til å velge, men ikke frie til å velge konsekvensene av våre handlinger. Med hjelp av min datter Shelly vil jeg gjenfortelle søster Arnolds erfaring:

«Da jeg var 15 år gammel, følte jeg ofte at det var for mange regler og bud. Jeg tvilte på om en normal, livsglad tenåring kunne nyte livet med så mange restriksjoner. Dessuten gjorde de mange timene med arbeid på min fars gård et betydelig innhugg i min tid sammen med venner.

Denne sommeren var én av mine oppgaver å sørge for at kyrne som var på fjellbeite, ikke brøt seg gjennom gjerdet og kom seg ut på hveteåkeren. En ku som spiser av den voksende hveten, kan bli oppblåst og dø av kvelning. Spesielt én ku prøvde alltid å stikke hodet gjennom gjerdet. En morgen red jeg på hesten min langs gjerdet for å se til kyrne, og oppdaget at denne kua hadde brutt seg gjennom gjerdet og kommet seg ut på hveteåkeren. Til min forferdelse innså jeg at hun hadde spist hvete en god stund, for hun var allerede oppblåst og lignet en ballong. Jeg tenkte: «Din dumme ku! Det gjerdet var der for å beskytte deg, men likevel brøt du deg gjennom og har spist så mye hvete at livet ditt står i fare.»

Jeg skyndte meg tilbake til huset for å hente pappa. Da vi kom tilbake, lå hun imidlertid død på bakken. Jeg ble bedrøvet over tapet av kua. Vi hadde gitt henne et vakkert fjellbeite og et gjerde til å holde henne unna den farlige hveten, og likevel var hun dum nok til å bryte seg gjennom gjerdet og forårsake sin egen død.

Jeg tenkte på gjerdets rolle, og innså at det var til beskyttelse, akkurat som budene og mine foreldres regler var til beskyttelse. Budene og reglene var til mitt eget beste. Jeg innså at lydighet mot budene kunne redde meg fra fysisk og åndelig død. Denne innsikten ble et vendepunkt i mitt liv.»

Søster Arnold lærte at vår gode, kloke og kjærlige himmelske Fader har gitt oss bud – ikke for å begrense oss, slik djevlen vil ha oss til å tro – men for å velsigne oss og beskytte vårt gode navn og vår arv til våre fremtidige generasjoner, akkurat slik de hadde gjort for Lehi og Nephi. Akkurat slik kua fikk konsekvensene

Da hun var 15, ble søster Arnold (som her er representert av sin datter) klar over hvilken beskyttelse budene kan gi oss, mens hun passet beitende kyr.

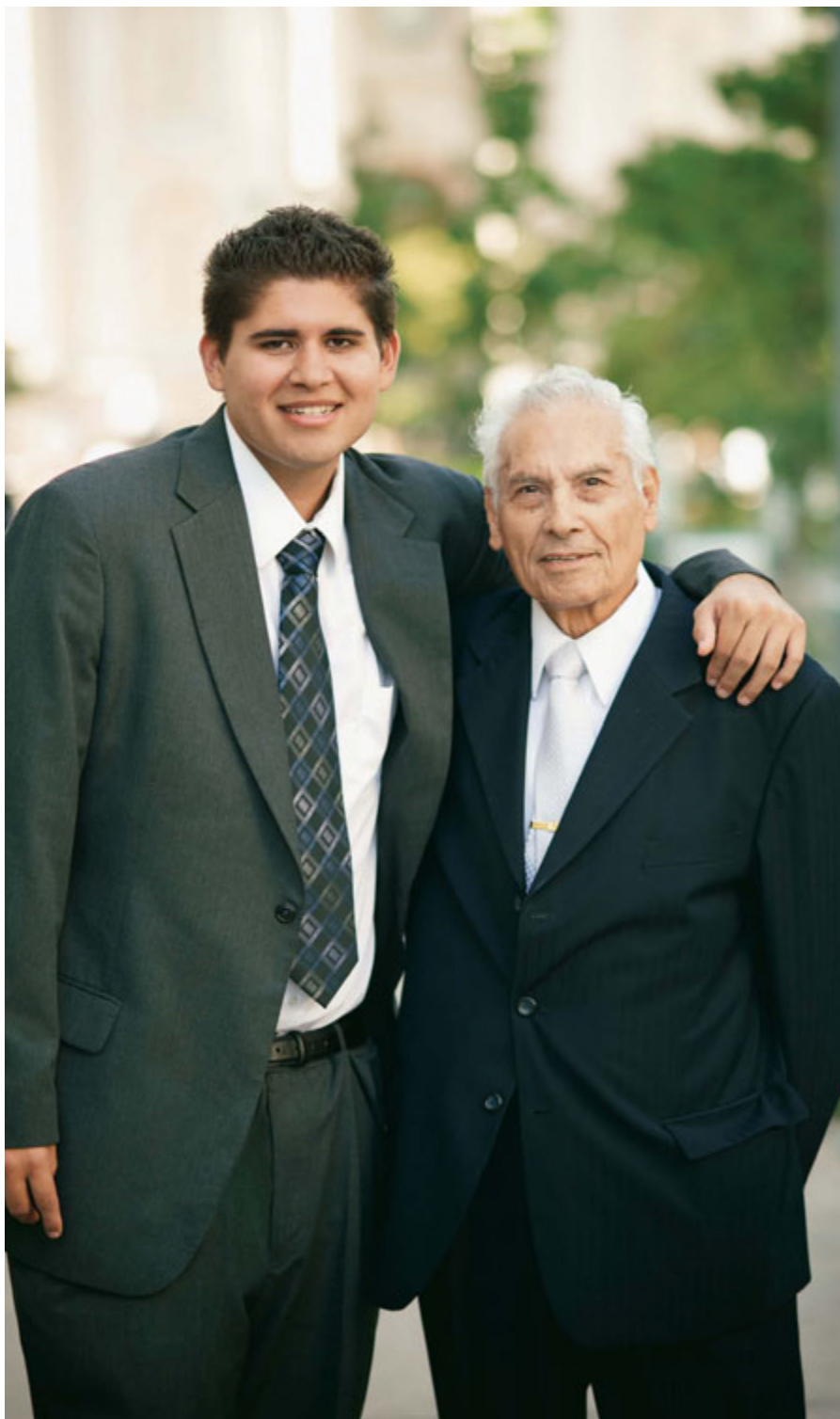
av sitt valg, må vi alle lære at gresset *aldri* er grønnere på den andre siden av gjerdet – og det vil det heller aldri bli – for «ugudelighet har aldri vært lykke».⁸ Vi vil alle motta konsekvensene av våre valg når dette liv er over. Budene er klare, de er til beskyttelse – ikke til begrensning – og de fantastiske velsignelsene som kommer av lydighet, er utallige!

Vår himmelske Fader visste at vi alle ville gjøre feil. Jeg er så takk-nemlig for forsoningen, som gjør det mulig for oss å omvende oss og gjøre nødvendige justeringer slik at vi igjen kan bli ett med vår Frelser og føle tilgivelsens sødmefylte fred.

Vår Frelser innbyr oss daglig til å rense vårt navn og vende tilbake til hans nærhet. Hans oppmuntring er full av kjærlighet og ømhet. Se for dere at Frelseren omfavner dere mens jeg leser hans ord: «Vil dere ikke nå vende tilbake til meg og angre deres synder og omvende dere så jeg kan helbrede dere?»⁹

I dag vil jeg gi den samme utfordring til oss alle som mine foreldre, som for alltid vil bli husket på grunn av sitt gode navn, ga meg. Før dere gjør noe, se for dere Frelseren ved deres side, og spør dere selv: «Ville du tenkt det, sagt det eller gjort det om du visste at han var der?» Han er virkelig der. Vår kjære president Thomas S. Monson, som jeg vitner om er en profet, siterer ofte følgende skriftsted når han snakker om vår Herre og Frelser: «For jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter.»¹⁰

På den strålende dag når vi står foran vår elskede Frelser for å rapportere om hva vi har gjort med hans navn, måtte vi kunne erklære: «Jeg har stridd den gode strid, fullendt løpet, bevart troen.»¹¹ «Jeg har

holdt ditt navn i ære.» Jeg vitner om at Jesus er Kristus. Han døde virkelig så vi kunne leve. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Kirkens presidenter – elevhåndbok* (Kirkens skoleverks håndbok, 2003), 134.

2. Se Lære og pakter 20:77.

3. Ordspråkene 22:1.

4. Ordspråkene 10:7.

5. Helaman 5:6-8; uthevelse tilføyd.

6. Moroni 10:30, 32; uthevelse tilføyd.

7. *Til styrke for ungdom* (hefte, 2001), 4.

8. Alma 41:10.

9. 3 Nephi 9:13.

10. Lære og pakter 84:88.

11. 2 Timoteus 4:7.